

A SZERETET PARANCSA
P. Barsi Balázs ofm konferencia beszéde

Krisztusban Kedves Testvéreim!

Ma este így szólt hozzánk az Úr Jézus: "Barátaim vagytok." Az Istenember mondja neked és nekem: a barátom vagy. Ezt hallva ajkadról, Jézusom, hirtelen a távoli múltba zuhanok vissza. Az első szeretetnek a tavaszába. Engedd, keresztény ember, megérinteni szívedet ettől a jézusi szótól, hogy: "barátom vagy". Olyan ez a szó ajkadról, Jézusom, mint mikor hosszú hideg és sötét hónapok után kisüt a nap és először lehet érezni, hogy meleg a föld. Mennyi év, talán évtized telt el azóta, hogy igazán Jézus barátja lettél. Elindultál a szentség útján. Talán egy olyan szentgyónás után, amely fölszakított minden rosszul behegedt sebet, hogy aztán hirtelen meggyógyítson téged. Fölkavarva lelked tavának minden szennyét, hogy egy szempillantás alatt megtisztítson téged. S utána jöttek az évek és évtizedek. Rárákódtak erre az áldott napra. De te, Uram, nem vontad vissza, amit egyszer mondtál: "a barátom vagy". Keresztes Szent János óta szokás beszélni a lélek sötét éjszakájáról. Arról a félelmetes állapotról, amikor úgy látszik, hogy Isten visszahúzódik, hallgat, távol van, nem ad jelzést. Hirtelen minden elveszíti a színét, az izét és a lélek, maga az élet fonnyadni kezd bennünk. Ezt nagyon át tudjuk élni. De most beszéljünk másról: Isten sötét éjszakájáról.

Amikor az Ő szeretett teremtménye, kezének alkotása, az Ő képmása, az Ő vérén visszaváltott barátja, az ember elfelejti Őt. Amikor szeretettünknek legkisebb jelét sem adjuk, nem gondolunk Rá, amikor távol járunk Tőle. Gondoljunk csak bele, hogy Isten maga a szeretet, tehát semmi más, mint szeretet. Milyen sebet ejt het rajta az Ő teremtményének közömbössége?!

Nagy misztérium! Nem igaz, hogy az örökkévalóságba föl se hatol a mi közömbösségünk, feledésünk és hidegségünk. Isten szenved szeretetünk ellanygulása, kihagyása és megszűnése miatt. Igazában nekünk, teremtményeinek, nincs lelki éjszakánk azóta, hogy meghalt értünk a Teremtő, mert a kereszt az irántunk való legnagyobb és soha vissza nem vont szeretet jele. Hiszen "nagyobb szeretete senkinek sincs, mint aki életét adja barátaiért". S nem lehetek olyan lehangolt állapotban, hogy ne tudjam, hogy MI A KERESZT! Ne szenvedj! Az Isten szenved! Amikor az Istenember életét adja értünk, hogy mondhatjuk, hogy közömbösségünk nem hatol be a Szentháromságos élet mélységeibe? El tudod képzelni, testvérem, hogy milyen a lelki éjszakája az Istennek? Amikor eljött a földre, akkor a getszemáni kertben megízlelte ezt az egyedülálló éjszakát, elhagyatottságot és sívárságot, mert még apostolai is magára hagyták. Akik vele voltak, azok is elaludtak. Aki kardját rántotta érette, az pedig akkor semmit sem értett az Ő tanításából. S mit jelentett számára, hogy Júdás csókkal elárulta? Milyen lehetett a kihallgatás éjszakája? Nem egy ember kihallgatása. Az Istenemberé! Az Igazságé! A Szereteté! A főpap előtt arcul ütök! Milyen lehetett Péter tagadása? Az Úr rátekintett Péterre. Péter, mit láttál Jézus szemében? Milyen lehetett kihallgatása Heródesnél, amikor kigúnyolták? Kíváncsi, frivol, parázna szemek játszottak a Prófétaival, az Úristennel, a Teremtővel és gúnyruhába öltöztették. S az elítéltetés a római helytartó által a köves udvaron?

Hol van Mária és hol van János? A keresztúton látja Jézus ezeket a hűséges lelkeket, a keresztéről szól is hozzájuk és szövetséget köt közöttük; Mária és az Egyház között. De a Szentírás egyetlen szavát sem hozza a Szűzanyának és Jánosnak a keresztúton, mert nem tudtak mit mondani. Nem voltak nekik üdvösségtörténeti szavaik. Nem álltak a messiási magányban

mellette, csak emberileg, ahogy tudtak, néma jelenléttel, a szeretet fájdmával, amely fokozta Jézus szívének a fájdmát.

Szentlélek Isten, te ismered az Isten mélységeit és az ember mélységeit is. Te ismered egyedül Jézus szívét, mely emberi szív, de akiben az istenség egész teljessége lakozik. Sodorj bele engem Jézus elhagyatottságának éjszakájába és szegezd át félelemmel a testemet. A szavak mögé, az isteni mélységekbe sodorj, ahol az Úr Jézus az emberi szeretettől elhagyatottan átéli a messiási magányt, a messiási elhagyatottságot, az Istenember éjszakáját. Ezt mi okoztuk Neki. Nemcsak a hitetlenek, inkább a hívők! Hiszen az nem fáj, hogy egy távoli valaki elhagy téged, de ha tied hagynak magadra? Miért elmélkedem mindezekről? Mert hallom ma este ajkaidról Jézusom a szót: "Ti az én barátaim vagytok." - Te az én barátom vagy. - Mindez földidéz halátlanságunk időszakát. Nemcsak a bűnöket. A bűnökben van valami kielemezhetetlen nagyképűség is. Azt hisszük, hogy mi nagyok vagyunk, mert nagyot véteztünk, most pedig nagy bűnbánók vagyunk. Talán nem is ez fáj az Úrnak, hanem a feledés. Báltermek, sikeres karrier, ünnepeztetés, s elfeleded Jézust! Erzsébet, az Árpádok Erzsébetje, nagyon szerette Lajost, de vádolta magát, hogy a töviskoronás Krisztus előtt Lajos járt az eszében. Ez nem lehet! A szüzességi fogadalomnak egyetlen értelme van, hogy: Te, Uram, nem vagy mellékszereplő az életemben. Természetesen a világban élve sem lehet mellékszereplő az Úr! Jeremiásnál így szólta Uram: "Emlékezem gyermekkorod ragaszkodására, jegyességed szeretetére." Jaj, ha az Istennek emlékeznie kell az én szeretetemre! Ez azt jelenti, hogy ez számára a múlté, pedig Ő örökkévaló Isten és számára nincs múlt. Egyetlen félelmetes múltat tudunk Isten számára nyitni, mikor az Ő szabad teremtménye elfelejti, elhagyja első szeretetét. A Jelenések könyvében Urunk Jézus, a Föltámadott, a dicsőség Ura panaszkodik: "Elhagytad első szeretetedet. Gondold meg honnét jutottál ide és tarts bűnbánatot!"

Íme, szentséges tested sebei az Örökkévalóságban többet jelentenek, mint a te végtelen szereteted jegyei. Azt jelenti, hogy nem vagy közömbös a mi közömbösségünkre. Egyfajta szenvedést élsz át most is, Urunk, mert panaszkodsz. Panaszkodsz ránk. Szavadat ma este egészen be akarom fogadni. Ki akarom szolgáltatni magamat panaszos beszédednek: "Elhagytad első szeretetedet." Íme, Jézusom, lelked éjszakájának oka én vagyok. Örökkévalóságodból felörvénylő istenemberi panaszkodni oka én vagyok. Az, ahogyan ma megszólítottál, hogy barátom vagy, mindezt felidézi. Szeretettel mondtad, de engem megsebzett. Föltártad elesett állapotom romlottságát. Egy Istennek a barátjává lenni! Halljátok meg egek! Halljátok meg fák és virágok! Hallgassatok ide tengerek és minden, ami azokban van! FigyeljeteK ide csillagok és te Hold, mely feljössz lassan az égre, a ti Alkotótok, a mindenség Teremtője és Istene, akinek színe előtt a kerubok és szeráfok is megrendülve állnak, az én édes Teremtőm barátjának választott engem!

A barátság, ha igazi, kozmikus méretű és egzisztenciális. Kölcsönös választás útján jön létre. Nem megfontoló választás ez, ráébredés, és sodródás a létezés eddig nem sejtett újabb és újabb túlvilágaiba, melynek nem lesz vége, ha elég tiszta és elég isteni a szeretet. Az Úr Jézus ezzel szemben kijelenti, hogy itt kölcsönös választásról szó sem lehet: "Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket." S ez a választás az Atyaisten örök kiválasztásának a jele, amire mi hittel válaszoltunk. Ez a mi legmélyebb történetünk! Valamiképpen a názáreti Jézus megszólított engem. S ez a megszólítás annak a jele, hogy az Isten, az ő Atyja öröktől fogva kiválasztott.

Testvérem, mindaz látszat, felület, illúzió, ami úgy mutatja be a kereszténységedet, hogy azt te választottad. Nem! Ő választott téged, te csak elfogadtad. Ilyen értelemben már az "elején" is lemaradtunk a szeretetben. Hallottátok ma este, hogy a szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük az Istent, hanem, hogy Ő szeret minket. Még meg sem születtem és már szeretett, *amióta Isten, azóta szeret*. Még nem is ébredtem öntudatra és már meghalt értem.

Ahogy múlnak az évek, sok emberben felmerül a kérdés, jól választott-e. Különösen, amikor házasságában, hivatásában kudarcok érik. Nem lett volna jobb otthon maradnom? Francescoban is fölmerült. Ennek a kételynek egyszerűen nincs értelme, ha az életem lényegére, a hitemre vonatkoztatom, mert nem én választottam Jézust, hanem Ő választott engem.

Íme, ebbe a kiválasztásba burkolódom, mint meleg palástba, életem jeges éjszakáiban. Ebbe a kiválasztásba húzódom vissza, mint egyetlen igazi otthonomba. Ez az én szülőházam. Ez az az elhagyott régi kert és udvar, gyermekkorom és örökké viruló májusi virágos rétem. Ez, ahová visszavágytam mindig is öntudatlanul. Életem egyetlen főntartója ez a szó: "én választottalak." Ahelyett, hogy ezt kétségbe vonnám, újra és újra vállalom a visszatérést az első szeretetéhez. "Már nem mondalak titeket szolgálknak, mert a szolga nem tudja mit tesz az ura. Barátainknak mondalak titeket, mert mindent tudtul adtam nektek, amit Atyántól hallottam." A szolga úgy teljesíti ura parancsait, hogy sejtelve sincs az okról, amely cselekvésre indítja az ő urát. Az úr a szolgának ad egy levelet, joga van, hogy megnézhesse, hogy rátette-e a bélyeget. De az már szemtelenség, hogy arra kíváncsi, kinek küldi és még nagyobb szemtelenség, ha az érdekli, hogy mi van benne. Annál tökéletesebb szolga, minél kevésbé ismeri az ő urának titkait és minél hűségesebben szolgálja. A barátom, a bizalmasom viszont mindent tudhat. Örömmel föltárom neki, sőt a megszállottja vagyok, hogy mindenről tudjon. Szinte duplán élek: neki újra mindent elmesélek, mindenbe beavatom. Ez a lelki egyesülés. EZ A SZERETET MISZTÉRIUMA. Jézus föltárta minden titkát. Ez kettőt jelent. Jelenti azt, hogy mindent, amit az Atya mondott neki. Tehát higgyük el, hogy Jézus semmi többet nem tud közölhető tudással, mint amit nekünk elmondott. Tehát nem tudja, hogy mikor lesz a világ vége. Azt nem kapta az Atyától. Semmit sem tartott meg magának. Amit Jézus nem mondott el, az minket nem érdekelhet. Mindent elmondott! Mindent, amit az Atyától kapott a mi üdvösségünkre, nem pedig a kíváncsiságunk kielégítésére. A keresztyény hit reveláció (kinyilatkoztatás), mely azért adatott, hogy üdvözljünk, nem pedig hogy sok információnk legyen a túlvilágról.

Egy ateistának minden világosabb és logikusabbnak tűnhet attól kezdve, hogy az ateizmus ténye a legnagyobb sötétség. Nekem, hívőnek, nagyon sok minden nem világos. De nem érdekel: Hiszen Jézus mindent elmondott, amit az Atyától hallott. Azt mondja Szent Pál (és most, ha így hallgatod, beleborzongsz kijelentésébe), hogy: "Mi Krisztus gondolatainak birtokában vagyunk." Ez a "mi" az Egyház! "MI KRISZTUS GONDOLATAINAK BIRTOKÁBAN VAGYUNK." "Mindent tudtul adtam nektek, amit Atyántól hallottam." Ez még többet is jelent, mint mennyiségileg közölni azt a tudást és üzenetet, amit az Atyától kapott, ez a "minden" azt jelenti, hogy az indítóokot is tudja és kinyilatkoztatja, mondván: NE FÉLJETEK. Higgyétek el, AZ ATYA SZERETET.

Amióta elhagytátok a paradicsomkertet, azóta rettegtek az Istentől. Nincs vallás, amely bele ne keverné ezt az Istentől való rettegést vallási képzeeteibe és kereséseibe. Azt mondja az Úr Jézus: Elmondok nektek mindent, de ne éljeteke vele vissza: AZ ISTEN SZERETET - EZ A TUDÁS TELJESSÉGE! Ez a Jézussal való barátság legerősebb köteleke. Ez tesz szabad emberré engem és földadatom nem lesz más, mint maga a SZERETET; illetve mondjuk alázatosabban, MEGTANULNI SZERETNI TŐLE! Ehhez egy egész emberi élet kell! Mindegyikünknek pontosan annyi idő, amennyit az Isten adott. Jézusban maradva, mert Ő az Atyában van, a Szőlőtőn maradva, mert Ő az igazi szőlőtő, ugyanazt az életet élhetem, Isten belső életét, amely maga a Szentlélek.

"Arra rendeltelek, hogy gyümölcsöt hozzatok, maradandó gyümölcsöt." Mindig érdekelt, hogy mi ez a gyümölcs? Egy hasonlattal állunk szemben. Hát miért nem mondtad világosabban Uram? Mit jelent a gyümölcs? Jó cselekedet? Mi az emberi élet gyümölcse? A kinyilatkoztatás Lelke egy és ugyanaz. Tessék forgatni a Szentírást és a Galatákhöz írt levél 5,22-24-ben megkapjuk a választ: "A LÉLEK GYÜMÖLCSE A SZERETET." Rossz a fordítás, nem a Lélek gyümölcseiről

van szó (nem többesszám "carpos"), - hanem gyümölcseről. A LÉLEKNEK EGY GYÜMÖLCSE VAN: A SZERETET.

Az, ami ezután következik, kifejtés: "Öröm, békesség, türelem, jóság, hit, szelídség, önmegtartóztatás." Tudniillik, a szeretet megszületésének és kibontakozásának feltétele a hit, a szelídség és az önmegtartóztatás.

A HIT. Igen, azt olvassuk a Gal.5,6-ban, hogy: "A HIT A SZERETET GYÖKERE." Hit nélkül nincs szeretet. Ha egy hitetlenben szeretetet tapasztalunk, akkor van benne elmozdulás a hit felé. Ott, ahol az állatvilág főlé nyúló őszinte, önzetlen, ingyenes szeretetet találunk, hitnek is kell lenni. HIT NÉLKÜL NINCSEN SZERETET. Legfeljebb rejtett a gyökér, a termése látható. A hit tehát a szeretet gyökere, vagyis megszületésének, kibontakozásának a feltétele.

Ugyanígy a SZELÍDSÉG. A szelídség magát Krisztust jellemzi. Ő maga mondja: "Szelíd vagyok és alázatos szívű." A szelídség az emberi magatartás, amely az Atya akaratát gyermeki módon elfogadja. Enélkül nincs szeretet.

És nincs szeretet ÖNMEGTARTÓZTATÁS nélkül sem. A szeretethez kell a legnagyobb önfegyelem. Az atomreaktorokat mennyire kell biztosítani. A szeretet még nagyobb erő. Iszonyatossá rombolást végez a mi vad szeretetünk. Azt mondd, hogy szeretsz, de ha nem látom életedben az önlegyűzést, önmegtágadást, akkor ez a szeretet önzés. A szeretet megszületésének és kibontakozásának tehát feltétele az önmegtartóztatás.

Aztán a szeretet kifejeződései a türelem, a szívesség és a jóság. Ezek nem a Léleknek a gyümölcsei, mert a Szentléleknek csak egyetlen gyümölcse van, amit meg kell teremnie a szőlőtőn lévő szőlővesszőnek, a szeretet. A szeretetnek azonban megnyilvánul. Azt mondja Szent Pál: "A szeretet türelmes." Ha tehát nem vagyok türelmes, akkor hiába olvadozom, mégse szeretek. "A szeretet jóságos." Mindig jót akar a másoknak. Sohasem rosszat. "Szíves!" Vagyis a szívét a tenyerén hordja. Aztán vannak a szeretet uralmának jelei: AZ ÖRÖM ÉS A BÉKESSÉG. Ezek nem gyümölcsei a Szentléleknek. Csak az egyetlen gyümölcsnek, a szeretetnek meglétét jelzik, annak a léleknek az állapotát, amelyben a szeretet uralkodik. Íme tehát amikor azt mondd, Uram Jézus, hogy: "Arra rendeltelek benneteket, hogy gyümölcsöt hozzatok", akkor a Szeretetre gondolsz. Nem valami nagy alkotásra, pl. egy jó könyvre, amit meg kell írnom, vagy egy szoborra, amit megfaragsz. Ez csak munka. A gyümölcs, ami megmarad az örök életre: a szeretet, hiszen Szent Pál írja a Korintusiaknak, hogy: "A SZERETET ÖRÖKKÉ MEGMARAD."

Minden emberi valóságnak, így a barátságnak is története van. Pontosan ez a történet maga a barátság megvalósulása, kinyilvánulása. Csodálatos az Úr Jézussal ez a barátság, mert egészen beteljesült és lezárt. Örülhetsz neki! Az Ő részéről végleges, mert meghalt érted. Az Eukarisztia csendje jelzi ennek az örök isteni barátságnak visszavonhatatlanságát. Sose vonja vissza! Soha sem tesz szemrehányást! Soha nem fogod megtudni, hogy mibe kerültél Neki! Nem panaszkodik!

Az Ő részéről örökre meg van pecsételve a barátság. Ezért a keresztény élet valamiképpen az isteni, az emberi erőket felülmúló hűségnek a jegyében áll. Rettenetes teher lehet, ha nem érted meg! Ha nem akarod egészen, mert a mi részünkről, sajnos, nincs lezárva ez a barátság. Majd csak a halálom napján! Ezért az áldott nap lesz, remélem. Kérem is Istennek Szent Anyját: Imádkozzál érettem, hűséges Szűz, most de különösen halálom óráján, hogy akkor is hűséges maradjak, hogy odáig hűséges maradjak. Most már értem a zsolttáros szavát: "Drágalátos az Úr szemében az Ő szentjének halála." Most még elveszithetsz engem, Uram, de ha addig kitarok, akkor már nem. Ezzel a halálig tartó hűséggel akarom vállalni barátságodat. Az Eukarisztia ennek a barátságnak a záloga. Az isteni barátságé! Ez a csendes jelenlét egyre jobban vonz. Egyre többet mond. Egyre követelődőbb. Ismeretlen isteni vidékekre visz. Többet mond nekem, mint az Ige, mert "igehirdetésünk töredékes", a Te jelenléted azonban teljes és örökkévaló.

Amen.